

1. Dieva Kunga Gars ir pār mani. Jo Kungs mani ir svaidījis paziņot apspiestajiem prieka vēsti, mani sūtījis dziedināt salauztu sirdi, izsaukt gūstekņiem atbrīvošanu un saistītiem atraisīšanu,

2. izsaukt Kunga žēlastības gadu, mūsu Dieva atbrīvošanas dienu, iepriecināt visus, kas sēro,

3. tos, kas sēro Ciānas dēļ, dot galvas rotu pelnu vietā, prieka eļļu sēru drēbju vietā, slavas dziesmas bailīga gara vietā, lai viņus sauktu par taisnības kokiem, kas Kunga dēstīti Viņam par godu.

6a. Un jūs sauks par Kunga priesteriem un turēs par Dieva kalpiem.

Jes. 61:1–3.6a

Mīļā draudze!

Šajās dienās atzīmējam vairākas mūsu tautas vēsturē nozīmīgas jubilejas.

1905. gadā 13. janvārī vairāki desmiti tūkstoši Rīgas strādnieki pulcējās Daugavas krastmalā, lai protestētu pret cara varu un valdošo netaisnību. Karaspēks atklāja uguni uz miermīlīgiem dalībniekiem. Tika nošauti 73 un ievainoti vairāk kā 200. Sekoja plaša sacelšanās, bet rezultātā visa revolūcija tika nežēlīgi apspiesta.

Vakar tika atzīmēta 20. gadadiena, kad Rīgā pulcējās vairāk kā 700.000 Latvijas iedzīvotāju un sākās Barikāžu dienas. Dzejnieks Jānis Peters, atceroties šos notikumus, sacīja, ka “*tur, kur notikusi revolūcija, allaž nāk arī vilšanās*”, bet viņš esot pārliecināts, ka šodien barikādēs piedalītos vēl vairāk cilvēku, ja būtu nepieciešamība.

Savukārt, pirms diviem gadiem [2009.g.] 13. janvārī Doma laukumā pulcējās 10.000 piketētāju, lai izteiktu savu neapmierinātību ar Saeimas un valdības politiku. Pēc tam sākās grautiņi pie pašas Saeimas. Vairāk kā 100 cilvēku tika apcietināti, no kuriem notiesāts vēl joprojām nav neviens.

Mēs redzam, ka vēsture atkārtojas, lai gan ir dažādi režīmi, dažādi laiki. Aizvien atkal cilvēki iet uz ielām, lai izteiktu savu neapmierinātību ar valdošo varu.

Internetā “*Delfos*” es atradu interesantu komentāru par Petera teikto:

Jānis 16.01.2011 11:37 raksta: “Uz jautājumu par barikādēm es atbildētu tā - uz barikādēm jāiet jau šodien, lai cīnītos PRET KORUPCIJU partiju rindās, PRET oligarhiem, PĒRKAMIEM tiesnešiem, policistiem, žurnālistiem, visu konfesiju garīdzniekiem, ierēdņiem, valsts un pašvaldību darbiniekiem, PRET nodokļu, komunālo maksājumu, bankās paņemto kredītu nemaksātājiem, PRET bijušajiem VDK un PSKP piedzīvotājiem u.t.t.. Tomēr rodas jautājums - cik daudz godīgu Latvijas pilsoņu paliks, lai pret to visu cīnītos?”

Tas tik tiešām ir jautājums. Vai mēs paši nepiedalāmies pie mūsu valsts izzagšanas, vai ar savu kūtrumu, vienaldzību un bailīgumu mēs nedodam brīvu vaļu tiem, kas mūsu valstī uzdarbojas? Ja paskatāmies ziņas, tad tur var atrast tik daudzus mūsu pašu tautiešus, kas rīkojas negodīgi, savtīgi, ka rodas sajūta, ka Latvija tik tiešām ir maza, līdz pašai saknei korumpēta valsts, kur nevienam neinteresē sabiedrības kopīgais labums. Kā tas ir – vai mums vēl ir tas iekšējais spēks, lai pretotos visām šīm negācijām, vai mēs vienkārši peldam līdzī straumei, līdz tā mūs aizvedīs uz iznīcību?

Šodienas teksts no pravieša Jesajas grāmatas savā ziņā man atgādina Latvijas 13. janvāra vēsturi. Arī šeit mēs varam redzēt, kā šie vārdi aizvien atkal uzpeld vēstures virspusē, lai pēc tam atkal nogrimtu aizmirstībā.

Pagājušā svētdienā es runāju par tekstu no Jesajas grāmatas 42. nodaļas, kur Dieva kalps ir saņēmis Garu, lai nestu tautām taisnību, lai atvērtu acis akliem un atbrīvotu cietumā ieslodzītos. Šie vārdi, visticamāk, tapa laikā, kad jūdi bija izsūtījumā Bābelē. Pravietis, ko mēs dēvējam par otro Jesaju, centās iedrošināt savus tautiešus, lai tie dodas uz savu tēvzemi, kur tos gaida gandrīz vai paradīze virs zemes.

Šodienas vārdi, pēc lielākās daļas Vecās Derības pētnieku domām, ir rakstīti laikā,

kad izsūtītie jau ir atgriezušies. To var secināt no tā, ka aprakstītā situācija ir kardināli mainījies. Izrādās, ka paradīzes vietā tos, kas atgriezās, gaidīja drupu kaudzes, vispārējs posts un nabadzība. Un atkal pravietis, šoreiz trešais Jesaja, saņēma Dieva Garu, lai iedrošinātu savus tautiešus nepadoties bezcerībai un izmisumam.

Ar to šī teksta vēsture nav beigusies. Kad Jēzus Savā dzimtajā pilsētā Nācāretē apmeklēja sinagogu, Viņu lūdza nolasīt kārtējo lasījumu no praviešu grāmatām, kas izrādījās bija tieši šodienas teksts. Pēc tam Jēzus šo tekstu skaidroja ar vārdiem: **"Šodien šis jūsu ausīm dzirdētais raksts ir piepildīts."** Kad Jēzus tiem saka, ka viņu neticības dēļ nekādi brīnumi nenotiks šajā pilsētā, ļaudis Viņu grib nomētāt ar akmeņiem.

Arī šeit var jautāt, ko mēs no šīs vēstures mācāmies? Kā ir ar mūsu cerību? Ir jau jauki uzticēties visādiem sauķļiem, vēl jo vairāk, ka tie ir sacīti Dieva vārdā, bet kāds segums tiem ir īstenībā? Vai drīzāk nav tā, ka mēs aizvien atkal uzķeramies uz tā paša āķa, un pēc tam brīnāmies, ka atkal esam piedzīvojuši vilšanos? Uz ko mēs balstām savu cerību, savu godīgumu, savu piekrišanu vai pretestību?

Šodienas tekstā Dievs atkal liek pravietim **"paziņot apspiestiem prieka vēsti, dziedināt salauztu sirdi, pasludināt gūstekņiem atbrīvošanu"** un to, ka **žēlastības gads ir sācijas**. Trešais Jesaja saka, ka arī tie, kas vēl ir izsūtījumā, drīzumā atgriezīsies, ka Dievs dziedinās visas rētas, ka nabagiem un apspiestajiem būs reāls iemesls priecāties. Visi parādi tiks atlaisti, vergi palaisti brīvībā – kā to paredz noteikumi par Dieva žēlastības gadu, kas pēc 3. Mozus grāmatas ir jāizsauc ik pēc septiņiem gadiem. Mums tas viss vairāk atgādina politiķu solījumus pirms vēlēšanām. *"Kā var nesolīt?"* Un tā jau arī pravieša laikā nekas īsti nemainījās. Tikai četrus gadsimtus vēlāk Jēzus atkal sāka par to runāt. Viņa uzstādījums bija ļoti augsts, jo Viņš sacīja, ka šodien šie vārdi ir piepildīti. Kā to saprast?

Jēzus saka, ka nav vairs ko gaidīt, bet jāsāk ar šodienu. Šodien ir jādzīvo tā, kā mēs to esam cerējuši. Šodien ir jāatbrīvo cietumnieki, šodien jāizsludina parādu atlaišana, jāiepriešina tos, kas sēro. Mēs visu laiku atliekam to labo dzīvi uz labākiem laikiem, nākotnē mēs to visu realizēsim. Jēzus, savukārt, negaidīja, bet sāka rīkoties – dziedinādams, sludinot, pārkāpjot robežas. Galu galā Viņš atdeva Savu dzīvību, lai liecinātu par šo labāko dzīvi, ko mēs visi varam dzīvot, kas ir Dieva valstība, ka Dievs ir galvenais noteicējs mūsu dzīvē.

Mēs ticam, ka Jēzus mūs ir atpestījis no grēkiem, glābis mūsu dvēseli, dos mums mūžīgo dzīvošanu.

Bet attiecībā uz šo dzīvi mēs dzīvojam kā pēdējie pagāni, un neticam, ka Jēzus caur mums var mainīt sabiedrību, politiku, ekonomiku.

Jā, tas ir tiesa, ka mēs bieži vien esam bezspēcīgi. Tomēr tas nenozīmē, ka mums ir jādzīvo bez cerības. Kristībā arī mēs esam saņēmuši solījumu, ka Jēzus ir ar mums. Mums ir dots Svētais Gars. Ja uzticamies tam, ka nāves un grēka vara ir salauzta, tad mums ir dota brīvība, lai dzīvotu ar drosmi, uzņēmību un cerību jau šajā dzīvē. Mēs ar vārdiem esam stipri, bet ar darbiem tā īsti neiet. Arī tad, kad neredzam ātrus panākumus, vai kad vispār nav gaidāmas nekādas lielas izmaiņas, var taču izturēties pavisam dažādi. Var novērsties, aizmirst to cilvēku, ja redz, ka nekas nemainās, ka slimība ir nopietnāka nekā domāju, ka atkarība tur savos žņaugos u.c. Var runāt, ka viss būs labi, jāpaļaujas uz Dievu. Tikai vai ar to pietiek? Var iet un darīt to, kas attiecīgajā situācijā ir iespējams – apciemot, parunāties, iedrošināt, palīdzēt, veidot vidi, kur cilvēks var atgriezties. Es uzskatu, ka tas ir ļoti daudz. Tas ir solis uz Dieva valstību, ka tie vārdi nav tikai tukša runāšana, bet ka mēs ejam un tiecamies Dievam pretī. Un tas ir jādara ne tikai mūsu personīgajās attiecībās, bet arī attiecībā uz valsts un sabiedrības lietām.

Nav ko gaidīt uz labākiem laikiem, uz vadoņiem un brīnumiem, bet ir jāsāk darīt to, kas ir mūsu spēkos šodien. Āmen!